

ἀχέρινος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχύνινος λόγ. σύννηθ. ἀ-
χύνος ^{Ἦπ.}

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀχύνινος.

Ὁ ἐξ ἀχύνων συγκείμενος: Ἀχύνινο προσκέφαλο-στρώ-
μα σύννηθ. || Ἄσμ.

Ἐνα στρώμα ἀπὸ χορτάρι | κ' ἐν' ἀχύνῳ μαξιλλάρι

^{Ἦπ.} Συνών. ἀχερένιος **A 1.**

ἀχερίς ἐπίθ. πολλαχ. ἀχυρίς ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίς.

1) Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἀχύνου, ἀχυρόχρους: Ἀχερί
παννί-φουστάνι. 2) Τὸ οὐδ. ἀχερί οὐσ., τὸ χρώμα τοῦ
ἀχύνου.

ἀχερίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναχέριγος Λεξ. Δημητρ.
ἀναχέρ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ. Τριχων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χερίστος <χερίζω
ἀμάρτ.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἤγγισε χεῖρ, ἀθικτος, ἐπὶ ὕδα-
τος λαμβανομένου ἐκ τῆς πηγῆς χωρὶς νὰ ἐγγίση αὐτὸ
χεῖρ: Γὰ τὸν ἀγασμὸ χρειάζεται ἀναχέριγο νερὸ Λεξ. Δη-
μητρ. Μ' ἀναχέρ'γου νερὸ ζ'μών'νι τ'ς λειτουργίης Αἰτωλ.

ἀχερίστρα ἡ, Θράκ. (Μέτρ. Στέρν.) Κρήτ. Νάξ. (Γα-
λανᾶδ.) ἀχιουρίστρα Ἄνδρ. (Κόρθ.) Πληθ. ἀχυρίστρες
Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τῆς καταλ. -ίστρα.

1) Μέρος τοῦ ἁλωνίου ὅπου πίπτουν τὰ ἄχυρα κατὰ
τὸ λίχνισμα Θράκ. (Μέτρ.) Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Συνών.
ἁλωνίστρα 2, *ἀχερμιά 1, λιχνίστρα. 2) Σωρὸς
ἀχύνων ἐν τῷ ἁλωνίῳ κατὰ τὸ λίχνισμα Θράκ. (Μέτρ.)
Συνών. *ἀχερμιά 2. 3) Φάτνη Ἄνδρ. (Κόρθ.) Συνών.
ἀχερίάστρα. 4) Μεταφ. ὁ γαλαξίας Θράκ. (Μυριόφ.
Στέρν.) Συνών. ἀχερόδρομος, ἄχερα τοῦ παπᾶ,
τοῦ κουμπάρου τ' ἄχερα.

ἀχερίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀχερίτ'ς Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Εἶδος πεπονίου ἀνόστου. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀχερίτης
Ρόδ. καὶ Ἀδερίτου Κύπρ. καὶ ὡς τοπων.

***ἀχερμιά** ἡ, ἀχυρμιά Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Πρω.
ἀχεραμιά Λεξ. Δημητρ. ἀχούρμα Καλαβρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀχυρμιά.

1) Ἀχερίστρα 1, ὁ ἰδ., Καλαβρ. 2) Ἀχερί-
στρα 2, ὁ ἰδ., Λεξ. Πρω. Δημητρ. 3) Ἀχυρὼν Λεξ.
Λεγρ. Μπριγκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἄχερο τό, ἄχυρο λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἀπουλ.
ἄχιουρο Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγιν. Ἄνδρ. Ἀπουλ. Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Ὀρ.) Καλαβρ. (Μπόβ.)
Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Κλουτσίνοχ. Λακων. Λάστ.
Μάν. Μεσσ. Τρίκκ. κ.ά.)—Λεξ. Μπριγκ. ἄχυρο Πελοπν.
(Μεσσ.) ἄχυρε Τσακων. ἄχερο κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Κο-
ριλ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) ἄχιουρον
Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄχιρον βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καππ. (Μισθ.)
ἄχιον Σαμοθρ. ἄχιρο Καππ. (Σινασσ.) ἄκερο Χίος
(Πυργ.) ἄδερον Κύπρ. ἄδερο Ἀμοργ. Ρόδ. ἄσερο
Μεγίστ. ἄδυρο Καππ. (Φάρασ.) ἄσυρο Καππ. (Ἀνακ.)
ἄδιουρο Κορσ. ἄχθουρο Καλαβρ. (Καρδ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄχερο, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄχυρον.

1) Ἀχυρον κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Κοριλ. κ.ά.) Καλαβρ.
(Καρδ. Μπόβ.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Μισθ. Σινασσ.
Φάρασ.) Τσακων.: Φρ. Τὸ κεφάλι του εἶναι γεμᾶτο ἄχερα
(εἶναι ἀμβλύνους). Κρέας-τυρὶ-ψωμί σὰν ἄχερο ἢ ἀπλῶς
ἄχερο (ἀνοστον) σύννηθ. Λόγια σὰν ἄχερα (ἀνόητα, ἀσή-

μαντα) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀχερα ἔχει ἡ κούτρα του (εἶναι
ἀμβλύνους) αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Δὲν ξέρεῖ νὰ μοιράσῃ διγὸ
γαϊδάρων ἄχερα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμβλύνου). Γυρεύει ψύλλους
'ς τ' ἄχερα (λεπτολογεῖ, πολυπραγμονεῖ). Τί, θαρεῖς πῶς
τρώγω ἄχερα; (νομίζεις ὅτι δὲν ἐννοῶ;) Οἱ ἄλλοι δὲν τρῶν
ἄχερα (δὲν τοὺς διαφεύγουν τὰ συμβαίνοντα) κοιν. Τ' ἄ-
χιουρα, τὰ πίτουρα (ἐπὶ ἀνθρώπων εὐτελῶν) Μάν. Ἀπὸ ἄ-
χιουρα ἀποπιάνεται (ἐπὶ τοῦ λίαν φιλαργύρου) Πελοπν. (Λα-
κων.) || Παροιμ. Δίνει ἄχερα τοῦ σκύλλου, κόκκαλα τοῦ γομα-
ριοῦ (ἐπὶ τοῦ κάμνοντός τι ἀντιστρόφως πρὸς τὸ ὀρθόν.
Πβ. ἀρχ. Παροιμιογρ. 2,493 *κυνὶ δίδως ἄχυρα, ὄνφ δ'
ὀστέα) πολλαχ. Αὐτὸς βάζ' τὸ νερὸ καὶ τρέξ' κατ' ἀπ' τ' ἄχε-
ρα (ἐπὶ τοῦ ὑπούλως δρωντος) Πρωπ. (Πάνορμ.): Οὐ κι-
ρὸς π'λάει τ' ἄχιου (κατὰ τὰς περιστάσεις ἀποκτᾷ κάθε
πρᾶγμα ἢ χάνει τὴν ἀξίαν του, συνών. παροιμ. ὁ καιρὸς
ποὺ λᾶει τὰ ξύλα) Θράκ. (Σουφλ.)

Τοῦ γαδάρου χάρι κάνεις; | μόνο τ' ἄχερά σου χάνεις
(ἐπὶ ἀχαρίστου) Κρήτ. || Γνωμ. Ὁ ἀδερφὸς τὴν ἀδερφή σακκὶ
ἄχιουρο τὴν ἔχει Ἀρκαδ. Ἀπὸ κακὸ χρεωφειλέτη καὶ ἔνα
σακκὶ ἄχερα σύννηθ. Συνών. *ἀχέριν 1. β) Ὑπὸ τὸν
τύπ. ἄχυρο μαῦρο, ἀγριοσάρας 4, ὁ ἰδ. 2) Ὑπὸ τοὺς
τύπ. ἄχερα τοῦ παπᾶ Ἦπ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. καὶ τοῦ
κουμπάρου τ' ἄχερα Κέρκ. (Ἀργυραδ.) ὁ γαλαξίας.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχερίστρα 4.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀχερα καὶ ὡς τοπων. Κάρι.

***ἀχεροβόδι** τό, ἀχυροβούι Κάσ. ἀχεροβούι Κάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ βόδι.

Ἀχυρὼν μετὰ στάβλου: Ἐπφδ.

Νὰ σᾶς πέμψῃ τὴν ὑά σας | καὶ νὰ φεύγ' ὁ δαίμονας

... | πὸ τ' ἀχεροβούι σας | καὶ ἀπὸ τὸ σπῖτι σας.

ἀχερόδεμα τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀχυρόδεμα Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ δέμα.

Δέμα ἀχύνων.

ἀχερόδρομος ὁ, Θράκ. (Ἀσκ. Σηλυβρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ δρόμος.

Ὁ γαλαξίας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχερίστρα 4.

ἀχεροκαῖλα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ καῖλα.

Αἱ πυρεαὶ αἱ καιόμεναι τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τοῦ
ἀγίου Ἰωάννου (24 Ἰουνίου).

ἀχεροκαλύβα ἡ, Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀχυ-
ροκαλύβα Ἦπ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. ἀχιουροκαλύβα
Πελοπν. (Μάν.) ἀχιουροκαλύβα Ἦπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ.
(Ἀρτοτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ καλύβα.

Ἀχυρίνη καλύβη. Συνών. ἀχεροκάλυβο.

ἀχεροκαλυβάκι τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχεροκαλύβα ἢ ἀχεροκάλυβο
διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ ἀχυρίνη καλύβη: Ἄσμ.

Σπίτι μου σπιτάκι μου, | ἀχεροκαλυβάκι μου.

ἀχεροκάλυβο τό, Κεφαλλ.—Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀχυροκάλυβο Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ καλύβη.

Ἀχεροκαλύβα, ὁ ἰδ.

ἀχεροκάμωτος ἐπίθ. (Ι) ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 75.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χεροκάμωτος.

Ὁ μὴ ποιηθεὶς ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρός: Ποίημ.